



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Bonae, Eminentissimi S. R. E. Titulo S. Bernardi  
Ad Thermas Cardinalis Presbyteri Opera Quotquot  
hactenùs separatim edita fuerê Omnia**

**Bona, Giovanni**

**Antverpiae, 1677**

§. 2. Quanti momenti sit ad Christianam perfectionem nihil, vel minimum negligere.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-10805**

## §. II.

*Quanti momenti sit ad Christianam perfectionem nihil vel minimum negligere.*

**I**deo pauci ad perfectionem Christianæ vitæ perveniunt, quia majoribus vitiis jam superatis sibi vim inferre nolunt, ut minoribus resistant, quibus quotidie infestantur. Sensim ad graviores lapsus disponitur, qui segnis est in minimis, & minutissimis præcavendis: majora enim vitia, & extrema vel primo aspectu horrorem incutiunt, in minora facilius labimur. Non solent homines aded insanire, ut unâ die omnes facultates suas dissipare & prodigere velint, sed paulatim hoc fit. Hæc modica, inquit, impensa est, non minuit patrimonium, vix aliquid è cumulo detrahitur, adhuc ærarium integrum manet. Tum de aliis expensis eodem modo argumentantur, donec, quod singulæ non perfecerunt, omnes simul perficiunt, & qui dives erat, mendicus fit. Idem accidit in usu cibi & potûs: hoc parum est, nocere non potest, temperantiæ metam non transgreditur: atque ita paulatim ex minimis congeries fit, donec stomacho plus ingerimus quam ferre possit, & in graves ac sæpè incurabiles morbos incidimus. Magnæ occasiones serviendi Deo, actusque heroicis virtutum exercendi rarissimæ sunt; parvæ autem singulis pene momentis occurrunt: idcirco oportet ad minima quæque attendere, singulos cordis motus observare, minuta quælibet desideria vincere, propriæ voluntati resistere, & noxium sui amorem exterminare. Nemo repente fit malus, sed ut ait Sapiens, *Qui spernit modica paulatim decedit* (Eccl. 19. 1.) Omnis consolatio, quæ à creaturis accipitur, quantumvis innocens & exigua videatur, Divinam semper excludit: qui verò se subtrahit ab amicorum consuetudine, à vanis colloquutionibus, ab omni exteriori solatio, solo Christo contentus, qui reverà solus sufficit, ineffabili gaudio in ipso, & per ipsum fruitur. Sicut expulso à quolibet loco uno corpore aliud subintrat, ne detur vacuum, ut docent Physici: ita anima, quæ omnia creata, atque omnem sui amorem à se expellit, Deo protinus repletur, in quo reperit omne bonum. Verumtamen pravus habitus ab infantia contractus nos terrenis delectationibus affigit, quæ præsentibus sunt, & sensus percellunt; nec sinit ad divina & supernaturalia affurgere, & iis delectari, quia sunt remotissima à

sensibus nec nisi per fidem cognoscuntur. Ideo volutamur in carne & sanguine, nec unquam extra nos profilimus, semper instabiles futuri, donec tandem rejectis terrenis consolationibus quiescimus in Deo, qui est pax nostra, & gaudium nostrum, rerumque omnium finis, & centrum.

## §. III.

*Omnibus Christianis necessaria crux & abnegatio.*

**T**ota vita Christiani crux esse debet, & abnegatio: nemo autem crucis dulcedinem & suavitatem novit, nisi qui illam intimo animi sensu degustavit. Norunt experti, quantâ jucunditate sit plena; nam si modico tempore illis subtracta divinâ dispositione fuerit, contristantur, & incidunt in amaritudines amarissimas. Et mundus quidem falso judicio homines justos existimat esse infelices, quia pauperes, afflicti, & vulgo despecti sunt: ipsi verò se beatos putant, & in cruce gloriantur, quoniam sibi ex animi sententia omnia contingunt. Si pauperes sunt, hoc volunt: si afflicti, afflictione lætantur: si à cæteris spernantur, sperni desiderant. Nulli autem beatiore sunt, quam qui habent quod volunt. Impii verò, qui turpia, & obscena sectantur, tametsi vulgi opinione beati censeantur, quia habent quod volunt, reverà tamen miseri sunt, quia quod volunt nolle deberent. In cruce, & abnegatione præcipue consistit religio Christiana, & qui aliter Christi doctrinam amplectitur quam proposito crucis mysterio, ab Evangelii scopo longius aberrat. Multa Christus occultavit Apostolis, quæ tunc portare non poterant; sed ipsis adhuc infirmis, & nondum intelligentibus quæ dicebantur, se gentibus tradendum ad illudendum, & crucifigendum apertè & palam prænuntiavit. Paulus recens conversis lac potum dedit, non escam, cujus nondum capaces erant: Christum tamen prædicabat crucifixum, Judæis scandalum, gentibus stultitiam: & cum multa sciret, se nihil scire professus est nisi Christum, & hunc crucifixum. Vetus Ecclesia plura fidei mysteria Catechumenis occultabat, sed nunquam crucem Christi. Ideo frons Christiani cruce signatur, ne quis ejus ignominiam erubescat. Absit Christiano in aliquo gloriari, nisi in cruce Domini N. JESU CHRISTI, qui factus est nobis sapientia à Deo, & justitia, & sanctificatio. Ipse per crucem redemit nos, nec quisquam